

Οι αγώνες ΑΘΛΟΠΑΙΔΕΙΑΣ διδάσκουν την αξία της προσπάθειας και όχι της νίκης !

Πολιτισμός / Αθλητισμός

Σπύρος Δρόσος, γυμναστής

Την προηγούμενη Παρασκευή, στο σχολείο, μετά την προσευχή, είχαμε την απονομή των διπλωμάτων συμμετοχής στα παιδιά που συμμετείχαν στους αγώνες ΑΘΛΟΠΑΙΔΕΙΑΣ στο άθλημα της Πετοσφαίρισης (Βόλεϊ).

Για όσους δεν γνωρίζουν, οι αγώνες ΑΘΛΟΠΑΙΔΕΙΑΣ (από τις λέξεις “αθλητισμός” και “ΠΑΙΔΕΙΑ” και από παράφραση της λέξης “αθλοπαιδιά”-παιχνίδι) έχουν καθιερωθεί, εδώ και μερικά χρόνια, προκειμένου να δώσουν την ευκαιρία στα παιδιά που συμμετέχουν σ’ αυτούς, να χαρούν το παιχνίδι χωρίς να σκέφτονται αν θα νικήσουν ή θα χάσουν, αφού είναι αγώνες μη αποκλεισμού, όπου όλες οι ομάδες παίζουν τον ίδιο αριθμό αγώνων (η κάθε μία παίζει με όλες τις άλλες του ομίλου της). Γίνεται μάλιστα προσπάθεια να συμμετέχουν όσο το δυνατόν περισσότερα παιδιά και όχι μόνο οι “καλοί”. Για να το πετύχουμε αυτό, ο κάθε αγώνας έχει μικρή διάρκεια ή, όσον αφορά το Βόλεϊ, λήγει σε λιγότερους πόντους και σετ. Οι πολλοί αγώνες δίνουν την ευκαιρία στους μαθητές να παίξουν όσο το δυνατόν πιο

πολύ και να γνωριστούν με όσο το δυνατόν πιο πολλά παιδιά από άλλα σχολεία, με τα οποία ήδη τα ενώνει το κοινό ενδιαφέρον για το άθλημα που συμμετέχουν. Η τελική κατάταξη γίνεται με βάση τους βαθμούς που συγκέντρωσε η κάθε ομάδα (3 βαθμοί η νίκη, 2 η ισοπαλία και 1 η ήττα). Όλοι παίρνουν το ίδιο δίπλωμα συμμετοχής και (τουλάχιστον στην Κορινθία) δεν υπάρχουν μετάλλια.

Όλα αυτά έγιναν σαν καρπός πολύχρονου προβληματισμού των εκπαιδευτικών Φυσικής Αγωγής, που βλέπαμε, στους προηγούμενους σχολικούς αγώνες, όπου συμμετείχαν μόνο οι “επίλεκτοι” και όπου η πρώτη ήττα σήμαινε και την αποχώρησή σου από τη διοργάνωση, η μια ομάδα να φεύγει από το γήπεδο με γέλια και χαρές και η άλλη με κλάματα. Επίσης, η κάθε νίκη σήμαινε ότι θα στερηθεί το σχολείο για άλλη μια μέρα τον γυμναστή του, για να συμμετέχει στην επόμενη φάση και πάει λέγοντας ...(με το δίκιο τους, κάποιοι συνάδελφοι δάσκαλοι εύχονταν ενδόμυχα να αποκλειστούμε!).

Να αναφέρω, τέλος, εδώ ότι η καθιέρωση των αγώνων ΑΘΛΟΠΑΙΔΕΙΑΣ ήλθε ακριβώς όταν, για τους λόγους που αναφέρω παραπάνω, είχα σταματήσει να συμμετέχω σε σχολικούς αγώνες, βλέποντας όλη την παιδαγωγική μου προσπάθεια για να εμπνεύσω αθλητικό ήθος στους μαθητές μου να κονιορτοποιείται μέσα από τη διαδικασία του αποκλεισμού και της αμερικανικής προέλευσης νοοτροπίας που υπαγορεύει ότι “Ο πρώτος είναι ο νικητής, ο δεύτερος είναι τίποτα” (“First is the winner, second is nothing”).

Για να μην πολυλογώ, την προηγούμενη Παρασκευή παρουσιάστηκα στην τελετή απονομής των διπλωμάτων συμμετοχής κρατώντας στο ένα χέρι τα επίσημα αποτελέσματα και στο άλλο χέρι ένα ...κουλούρι (Θεσσαλονίκης), προκαλώντας

την εύλογη περιέργεια των μαθητών μου (σ' αυτό έπαιξε ρόλο και το γεγονός ότι ποτέ δεν ψωνίζω κάτι από το κυλικείο, ούτε φέρνω μαζί μου κολατσιό). Μετά την προσευχή και αφού ευχήθηκα καλημέρα στα παιδιά, τους είπα τα εξής:

“Σήμερα θα γίνει η απονομή των διπλωμάτων συμμετοχής στους συμμαθητές σας που εκπροσώπησαν το σχολείο μας στους αγώνες ΑθλοΠΑΙΔΕΙΑΣ στο άθλημα του Βόλει. Κατ' αρχή, τους αξίζουν συγχαρητήρια γιατί, για μια ακόμη φορά ξεχώρισαν για το αθλητικό τους ήθος, δίνοντας τα χέρια στους αντιπάλους τους πριν και μετά τον αγώνα, ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα. Μαζί τους κι εγώ, έκανα το ίδιο, χαιρετώντας τόσο τους παίκτες των άλλων σχολείων, όσο και τους συναδέλφους μου γυμναστές τους κι έτσι καταφέραμε, μαζί και με άλλα σχολεία να μείνουμε στο μυαλό όσων ήταν εκεί σαν τους λίγους “παλαβούς” που το έκαναν αυτό (αυτό τους το είχα ευχηθεί, όταν ξεκινούσαμε για τη διοργάνωση -να ξεχωρίσουμε γι αυτό)! Και στον αγωνιστικό τομέα πήγαμε καλά, αφού οι συμμαθητές σας έδωσαν τον καλύτερο εαυτό τους σε όλους τους αγώνες που έπαιξαν. Ιδιαίτερα θέλω να συγχαρώ, μέσα από την καρδιά μου, αυτούς που ευχαριστήθηκαν και χάρηκαν το παιχνίδι, είτε νικούσαν είτε νικιόνταν (τη λέξη “ηττούνταν” την απέφυγα, γιατί τα πρωτάκια δεν θα καταλάβαιναν τι σημαίνει -το παλεύω, πάντως, να μάθουν ...“πλήρη” Ελληνικά).

Λυπήθηκα, όμως, πολύ γιατί, εκτός από τη χαρά του παιχνιδιού, είχαμε και ...κλάματα! Άλλοι έκλαιγαν γιατί δεν νίκησαν, άλλοι γιατί ήθελαν να παίξουν περισσότερο εις βάρος της συμμετοχής άλλων ... Στενοχωρήθηκα γιατί δεν μπορούσα να χωνέψω το να κλαίει ένα παιδί για το παιχνίδι! Είστε παιδιά. Αν δε χαρείτε με το παιχνίδι, με τι θα χαρείτε; Για σας είναι τα παιχνίδια και όποιος δε χαίρεται όταν παίζει, δεν ξέρει να παίζει! Και σας ρωτώ: τόσα χρόνια, τι έχετε μάθει από μένα ότι έχει μεγαλύτερη αξία, η νίκη ή η προσπάθεια; (εκεί πρέπει να κατάλαβαν ότι ήμουν έτοιμος να βουρκώσω, γιατί σοβάρεψαν όλα)” Απάντησαν: “Η προσπάθεια!”. Συνέχισα: “Πολύ σωστά! Η προσπάθεια είναι αυτή που μας κάνει καλύτερους και η προσπάθεια είναι αυτή που κερδίζει τη δόξα”.

[Συνεχίζεται]

<http://bitly.com/23KK6HV>